

Direnmek Güzeldir / hikaye

Category: Hekayalar, Kitapcy

написано kitapcy | 24 января, 2025

Direnmek Güzeldir / hikaye DİRENMEK GÜZELDİR

Yapmış olmakdan gurur duyacağınız çok fazla şey olmayabilir hayatınızda. Bunu biliyor olmak sizi huzursuz etse de, düşündükçe kahrolmazsınız en azından. Tersinden düşünün, yapmış olmaktan utanç duyacağınız şeyler varsa ne olacak peki? Bir fabrikada servis şoförü olarak işe başladığımda benim için her şey tastamam çok güzeldi. Yıllarca işsiz gezmekten, gündelik işlerde çalışmaktan kurtulmuştum nihayet. Aldığım maaş pek matah değildi ama yine de sabit bir işte çalışmak gibisi yoktu. Büyük bir kozmetik fabrikasının dört servis otobüsünden birini ben kullanıyordum. Otobüsler eski püskü de olsa sorun değildi; nihayetinde, günde iki defa işçileri taşıyorduk, şehirden fabrikaya, fabrikadan şehre. İlk günden işe ısınmamın tek nedeni işsizlikten kurtulmuş olmam değildi. Sevtap'tı en büyük nedeni. Fabrikanın ambalaj bölümünde çalışan Sevtap. Sabah işçileri alacağım durağa yanaştığımda ilk o binmişti otobüse. Biner binmez de o tatlı gülüşü ve her eve lazım neşesiyle, "Ooo, yeni kaptan şofürümüz gelmiş. Merhaba kaptan, ben Sevtap," deyip tokalaşmak üzere elini uzatmıştı.

Şaşkınlıktan afallamış, ne yapacağımı bilememiştim bir an. Sonra ayağa kalkıp geveleyerek, "Merhaba ben de Tufan" diyebilmişim zor bela. Bu kadar mı? Vallaha bu kadarı yetmişti bana.

Geçip sağ tarafta en ön koltuğa oturmuştu. Bu koltuğun Sevtap'ın her zamanki yeri olduğunu öğrenecektim sonraki günlerde. Bütün işçiler binene kadar ayakta beklemiş, olur da tokalaşmak isteyen çıkarsa diye elimi hazır tutmuştum acemice. Oysa işçilerin çoğu sabahları yorgun, uykusuz, bitkin ve neşesizdi. Bir tek Sevtap öyle cıvıl cıvıldı. Neşesi bütün otobüse bulaşırdı yol boyunca. Fabrikaya vardığımızda herkes biraz daha dinç inerdi otobüsten, Sevtap'ın enerjisi

sayesinde. İşçilerin çoğu kadındı; genç, orta yaşlı kadınlar. Birkaç erkek vardı sadece. Hepsi de Sevtap'ı ayrı sever, saygı duyardı. Daha ilk günden fark etmiştim bunu. Sevtap da benim gibi yirmi beşindeydi. Kumral saçları omuzlarına dökülürdü. Kahverengi gözleri güneşin altında açık kahveye dönüşür, gözlerinin içine baktığında hiç abartmıyorum, sütlü kahve kokusu alırdınız. Dudağının solunda gamzesi çıkardı gülerken. Gamze hiç kaybolmazdı sanki, çünkü hep bir gülümseme vardı Sevtap'ın yüzünde.

Gide gele samimi olduk birçoğuyla. Ben de katılır oldum Sevtap'ın esprilerine, şakalarına. Çabucak kabul ettiler beni aralarına. Yoksulların duygu dünyası zengindir, yürekleri bonkör. Kulak misafiri olup hikayelerini dinlerdim bazen; hüznü, neşeli, garip, sıcak hayatlarının hikayelerini. En çok da Sevtap'ı pürdikkat dinlerdim, gözümü yoldan ayırmadan. Babası da işçiymiş Sevtap'ın, matbaada dizgi ustasıymış eskiden. Şimdilerde dijital baskı çıkınca işinden olmuş. Gece bekçiliği yapıyormuş bir fabrikada. Anası elişi dantel, oya yaparmış evde, sipariş üzerine. Çok fazla iş gelmezmiş ama. Eskiden daha iyiymiş. Şimdi her şey fabrikasyonmuş. İki erkek kardeşi varmış; liseyi bitirmiş, üniversiteyi kazanamamışlar. İş bulamamışlar, boştaymışlar. Küçüğü mahalleden bir kıza platonik aşıkmiş. Sabah akşam kızın evinin etrafında turluyormuş. Büyüğü ders çalışıp üniversiteye girmeye hevesliymiş. Evleri tapusuz, gecekonduymuş. Mahalleleri kışın çamurdan, yazın tozdan geçilmezmiş. Lise mezunuymuş Sevtap. Bir defa da gözaltına alınmış 1 Mayıs yürüyüşünde.

Bunların hepsini ve daha birçok şeyi parça parça öğrendim Sevtap'ın hikayelerinden. Öğrendikçe daha da sevdim, daha da hayran kaldım. Birkaç hafta sonra Sevtap'ı düşünmeden yapamaz oldum. Geceleri kıvranmaya başladım uykusuzluktan. Sabah onu görebilmek, akşam iş çıkışı bir daha görebilmek istiyordum... Hayatımın biricak anlamı buydu artık. Pazar günleri kapalıydı fabrika, tatil günleri ıstıraba dönüşmeye başladı benim için. Sevtap'ı görmediğim gün dünya boş, anlamsız geliyordu.

Bu benim ilk aşık oluşum değildi. Üniversitedeyken de aşık olmuşum bir defa. Hemen hemen bir yıl sürmüştü. Okul bitmeden

de bitmişti zaten. Anlatmadım, değil mi? Eğitim fakültesini bitirdim ben. Fizik öğretmeniyim aslında. Atamam yapılmamıştı. Doğru dürüst bir iş bulup da mesleğimi yapamadım. Memlekete de dönmek istemedim, kaldım İstanbul'da. O sıralar dört bekar, bodrum katında bir evde yaşıyorduk. Ev arkadaşlarım da benim gibi işsiz üniversite mezunlarıydı. Bir gün atanmayı bekliyorduk hepimiz. Öğrenciyken iyi kötü babadan geliyordu, krediydi, burstu derken hayat devam ediyordu. Okul bitince babadan para istemek yakışık almazdı. İnşaatlarda da çalıştım, hamallık da yaptım, bulaşıkçılık da. Hiçbirinde dayanamadım uzun süre. Neyse ki ehliyetalmıştım bir ara. Memlekette de dayımların kasabadan köylere yolcu taşıyan yarım otobüsünü kullanırdım bazen. Şoförlüğü oradan kapmışız. Eh artık, bu sene atamam yapılır diye bekliyordum, bu servis şoförlüğü rahatlattı beni. Ben de işçiydim şimdilik, memur olana kadar. Kendi hikayemin hepsini anlatmadım otobüste. Yalan katmadan eksik anlattım. Fizik öğretmeni olduğumu biliyorlardı yine de. Bana "hocam" demeye başladılar bir müddet sonra. Hoşuma gitmiyor değildi hani. İtibar, hürmet gösterdiler bana. Sevtap da giderek ilgisini artırdı bana karşı. Daha samimi, daha sıcaktı gülüşü. Bazen çalışma koşullarından şikayet ederdi, uzun uzun nutuk çeker, örgütlenmekten, sendikadan bahsederdi yol boyunca. İşçiler destek verirdi, ben susardım böyle zamanlarda. Öğrenciyken de fazla bulaşmazdım bu tür şeylere. Doğru da olsa... Başımı belaya sokmaktan çekindim hep, memur olacaktım nihayetinde. Sicilimi bozacak her şeyden uzak durdum yıllarca, şimdi tam da atama beklerkem daha dikkatli olmaya çalışıyordum. Sevtap rahattı ama; özgüvenli, cesur, gözü kara. Onun gibi olabilmeyi çok isterdim, imrenirdim ona.

İşe girdikten iki ay sonra bir Pazar günü buluşmayı teklip ettim Sevtap'a. Sesim titreye titreye, başım önde söyleyebilmişim güçlkle. Sevtap anladı halimi, "Bu kadar sıkma kendini hocam ya! Uzaktan bakan da kız istemeye gelmişsin sanacak, buluşuruz tabii ki, ne olacak," dedi neşeyle. Dünyaler benim oldu sanki, o dakika Sevtap'la çok mutlu bir hayatımızın olacağını, onu asla bırakmayacağımı, yüreğimin en derinlerinde hissettim. Buluştuk Pazar günü,

yemek yedik, sahilde yürüdük, parkta çay içtik, sinemaya bile gittik. Onu otobüs durağına bıraktığımda ayaklarım yerden kesilmişti artık. Çılgın bir aşık gibiydim, yarım yamalak evlilik hayalleri bile kurmaya başlamıştım eve dönerken. Sabahı zor ettim o gece.

İlk Sevtap bindi yine otobüse. Bana daha bir aşkla baktı ve anladım ki o da dünün etkisindeydi. Yol boyunca birbirimize baktık durduk. Ben kah aynadan kah dönüp baka baka zar zor yetiştim fabrikaya. "Akşam görüşürüz," deyip gülererek girdi fabrikanın personel kapısından. "Mutluluk böyle bir şey," dedim içimden. Otobüsleri garaja çekip temizlik falan yaptık her zamanki gibi. Akşamı iple çektim o gün. Zaman geçmek bilmedi. Mesai bitimine yakın çektik otobüsleri personel kapısına. İşçiler çıkmaya başladı, her gelen işçi öfkeli bir şekilde giriyordu içeri. Her kafadan bir ses çıkıyor, bağıra çağıra konuşuyor, küfürler yağdırıyorlardı birilerine. Otobüsün yarısı bile dolmamıştı, başka gelen yokmu, Sevtap gelmemişti, koltuğu da boş duruyordu. Arkadan biri seslendi, "Devam et kaptan, devam et, başka gelen yok. Kırk altı kişiye işten attılar bugün. Erkenden çıkıp gitti hepsi, sen devam et," dedi öfkeyle. Yolda anlattılar olup biteni. Sendikaya üye oldukları için sorgusuz sualsiz, tek kuruş tazminat vermeden kapının önüne koymuşlardı hepsini. Hepsi yılların emekçisi, bu fabrikayı fabrika yapan işçilerdi. Çıkarılanlar arasında Sevtap da vardı. Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Sadece bir mesaj attım akşam, "Çok üzüldüm, geçmiş olsun" diye. "Sağ bol" diye cevap yazdı kısaca.

Ertesi sabah fabrikaya vardığımızda ana giriş kapısının önünde kalabalık vardı. Hemem sağ tarafta bir büyük çadır kurulmuştu. Merakla izleyerek yavaşça yanından geçtim. Otobüsteki işçilerin hepsi camın kenarına yığılıp el sallamaya başladılar. Çadırın önünde çok sayıda işçi üzerlerinde grev önlükleriyle, yan yana dizilmişti. O kalabalığın içinde Sevtap'la göz göze geldik. Kırmızı sendika önlüğüyle gülümsüyordu yine. Eliyle selam verdi bana, başımı salladım ben de hafifçe. Otobüsteki işçiler de greve katılmaktan söz ediyorlardı, o heyecanla slogan ata ata fabrikaya girdiler.

Otobüsü garaja çektikten sonra Sevtap'ın yanına gidip gitmemekte tereddüt ediyordum. Korkum galip gelince durdum ve olup biteni garajın içinden görebildiğim kadarıyla izleme başladım.

Bu müddet sonra fabrikanın içinde de direnişin başladığı haberleri geldi. İş durumuştı. İçerideki işçiler işten atılan arkadaşlarının geri alınması ve sendikal hak tanınması için direniş başlatmışlardı, öyle dediler. Bir saat kadar sonra da panzerler eşliğinde çok sayıda çevik kuvvet polisi girdi fabrikanın bahçesine. Bize de otobüsleri girişe çekin diye haber geldi müdürden. Polisler fabrikaya girerken otobüsler yan yana dizilmişti. Sevtap'ı uzaktan görebiliyordum. İşçiler polise direniyor, hep bir ağızdan slogan atıyorlardı. Sevtap da sol kolu havada avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Gözlerinde korkunun izi bile yoktu. Ben korkuyordum direksiyon başında. Polis amiri "Otobüsleri yanaştırın," diye talimat verdi bize. Sevtapların önüne kadar geldik. Çok geçmedi, polisler yaka paça hepsini gözaltına almaya başladı. Derdest ettikleri işçileri bizim otobüslere bindiriyorlardı. O kargaşada Sevtap'ı da gördüm, biri itiyor, biri saçlarından tutmuş çekiyordu. O ise slogan atıyor, bütün gücüyle polise direniyordu. Otobüsün kapısına kadar sürükleyerek getirdiler. Sevtap otobüse girmemek için mücadele ediyor, karşı koyuyordu. Biri Sevtap'ın saçlarından tutup çekti yukarıdan, bir tutam kumral saç polisin elinde kaldı. Silkeledi elini bana doğru, Sevtap'ın yolunmuş saçları üstüme geldi. Döve döve soktular içeri, ben sadece izledim, korkarak, hiçleşerek, tükenerek. Sevtap içeri sokulanca, iki büklüm bir haldeyken polislerin arasından bana baktı, göz göze geldik. Gülümsedi acı acı, gamzesini gördüm. Dünyanın en derin çukuru gibiydi, içine düştüm, kayboldum. Bir daha da o çukurdan çıkamadım.

Ben götürdüm Sevtap'ı ve işçi arkadaşlarımı gözaltı merkezine. Arka kapıdan indirdiler Sevtap'ı. Bir daha görmedim sonra.

İki ay sürmüştü servis şoförlüğüm. Gidemedim fabrikaya. Üç ay sonra da atamam yapıldı. Neredeyse bir yıldır fizik öğretiyorum lise öğrencilerine, Yüksekova Lisesi'de. Kimseye anlatamadım bugüne kadar. Burada anlatacak kimsem de yok

zaten. Korkmanın ne demek olduğunu biliyor buradakiler, utanç duyacakları bir şeyleri olduğunu da sanmıyorum. Ezik bir fizik öğretmeni ne öğretebilir ki çocuklara; “Direnmek güzeldir çocuklar, bu da bir fizik kanunudur,” diyecek halim yok.

Gurur duyacağınız bir şey yoksa da, utanç duyacağınız bir şey olmasın en azından hayatınızda. Yoksa bu şey, taşıyamayacağınız kadar ağır gelir ve onun altında ezilirsiniz.

Hah, bu fizik kanunudur işte.

Selahattin DEMİRTAŞ Hekâyalar